

ZVELEBUJEM ŤA, OTČE, PÁN NEBA A ZEME (14. nedel' a cez rok)

V tom čase Ježiš povedal: „Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým. Áno, Otče, tebe sa tak páčilo. Mój Otec mi odovzdal všetko. A nik nepozná Syna, iba Otec, ani Otca nepozná nik, iba Syn a ten, komu to Syn bude chcieť zjaviť. Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu. Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké.“ (Mt 11, 25-30)

Tento úryvok je biblistami často nazývaný aj ako „jánovský výrok“ v evanjeliu podľa Matúša práve pre svoju „nežnosť“ a silný duchovný tón. Modlitba „Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba a zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým. Áno, Otče, tebe sa tak páčilo“ sa zvykne označovať aj ako *Ježišov Magnifikat* alebo aj Ježišova „hodina radosti“ či „jasavý chválospev“. Evanjelisti pritom nešlo o presný záznam Ježišových slov ako skôr o vyjadrenie jeho vzťahu s Otcom.

V úryvku je vyjadrené protirečenie, aké nezachytávame nikde v Starom zákone, a ani v nijakom spise židovskej múdroslovnej či apokalyptickej literatúry. Je ním výpoveď, že múdri a rozumní majú k Božiemu zjaveniu obmedzený prístup. Slávny rabín Hilel tvrdil opak: „Človek, ktorý nemá poznanie, nevyhne sa hriechu. Analphabet nemôže byť zbožný.“ Podobne je napísané v Talmude: „Nikto nie je tak chudobný ako ten, kto je chudobný vo vedomostiach.“ Preto poznanie Zákona a jeho dodržiavanie bolo u Židov spojené s vyššou úrovňou poznania Boha. Zároveň však bolo nazývané aj ťažkým bremenom.

Ježiš prináša nové učenie, postavené na budovaní vzťahu človeka s Otcom. K takémuto poznaniu Boha pozýva všetkých: „poďte ku mne všetci“. Vidí však, že „múdrym a rozumným“ jeho prijatie bráni presvedčenie, že spásu si zabezpečia sami práve dôsledným dodržiavaním predpisov Zákona.

Na Ježišovu výzvu paradoxne reagujú „malički“. Tento výraz v gréckej pôvodine znamená deti. V texte neoznačuje intelektuálne schopnosti, ale postoj srdca. Inými slovami Písmo nazýva „maličkých“ tiež „chudobnými v duchu“. Je pravdepodobné, že označenie „malički“ patrilo v prvotnej Cirkvi kresťanom zhromaždeným okolo Matúša a možno takto boli nazývaní všetci Ježišovi poslucháči už počas jeho pozemského pôsobenia. Ako očití svedkovia jeho spásonosných skutkov smeli „malički“ zažívať to, čo túžili vidieť a počuť proroci a králi dávnych dôb. (Mt 13, 17)

„Sluch“ jednoduchých ľudí dokázal lepšie zachytiť Ježišovo poslanstvo ako mnohostranná vedomosť „znalcov“. Túto pravdu, platnú stále, výstižne vyjadril aj Benedikt XVI.: „To najväčšie z tajomnej štruktúry Božieho konania lepšie pochopia jednoduchí než tí, ktorí s pomocou tisícok kategórií a rozmanitého intelektuálneho aparátu ohmatávajú každý detail a nič veľkého ich už neohromí.“